

Elfenwoud

A young girl with long, wavy white hair and a red, off-the-shoulder dress is sitting on a mossy rock in a lush, magical forest. The forest is filled with vibrant green foliage, including ferns and various plants. In the background, a large, ancient tree trunk is visible. The scene is illuminated by a soft, ethereal blue light, with several glowing, translucent blue wings or veils floating around the girl. Small, glowing particles are scattered throughout the air, creating a dreamlike atmosphere.

1

Diana's boom

Ewout Storm van Leeuwen

Het elfje Dia

Diana's boom en haar leven zijn gered. Haar broer Michaël wordt op een ochtend wakker in het woud met een elfje in zijn armen. Als er onverhoeds een foto van haar wordt genomen verdwijnt ze spoorloos.

€ 12,50

ISBN 97890.811170.7.4 (papieren boek)

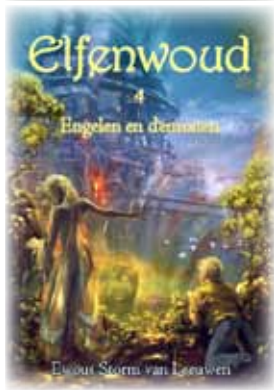
Het woud vecht terug

De eigenaars van een gifabriek proberen de macht in het dal te heroveren. Het leger wordt zelfs ingezet. De strijd lijkt verloren, de kinderen verbergen zich in een grot.

Wat doet het verdwenen elfje? En waar is Michaël?

€ 10,00

ISBN 97890.811170.8.1 (papieren boek)

Engelen en demonen

Michaël krijgt opdracht van de geestwezens van het woud om de strijd met het kwaad aan te gaan. Dat is door mensen gemaakt en kan alleen door mensen ontmaakt worden. Bevend van angst trekken de kinderen het duister tegemoet...

€ 10,00

ISBN 97890.811170.9.8 (papieren boek)

De elementen grijpen in

In het laatste deel nemen de elementen het heft in eigen handen. Het dal wordt gezuiverd met noodweer, aardbevingen en... gunstige wind voor reddende ballonvaarders die Michaël gaan bevrijden.

€ 5,00

ISBN 97890.724750.1.5 (papieren boek)

Elfenwoud

1

Diana's boom

Ewout Storm van Leeuwen

Uitgeverij Magister

De Elfenwoudserie bestaat uit vijf delen, verschenen in 2009.
Alleen deel 1 is in Epub verkrijgbaar.

Deel 1: Diana's boom

Deel 2: Het elfje Dia

Deel 3: Het woud vecht terug

Deel 4: Engelen en demonen

Deel 5: De elementen grijpen in

Elfenwoud 1. Diana's boom

3e, herziene druk (Epub)

© 2006/2009/2012 Ewout Storm van Leeuwen

Omslagillustratie: Emile Noordeloos/DigitalPaint Illustrations

ISBN 978.90.811170.6.7 (papieren boek)

ISBN 978.90.72475.18.3 (Epub)

NUR 330

Uitgeverij Magister

www.magisteruitgeverij.nl

Inhoud

	<i>blz</i>	
Hoofdstuk	1	7 Dwalen in het woud
	2	13 Onverstaanbare boodschappen
	3	19 Gestrand en alleen
	4	25 Onveilig
	5	30 Weer samen
	6	38 Crisis
	7	45 Het busje
	8	49 Bij nacht en ontij
	9	56 Lawine
	10	63 Wonden likken
	11	69 Lopen door de nacht
	12	76 Warm worden bij een vuurtje
	13	83 Eerste hulp
	14	92 Diagnose: onbekend
	15	98 Diana's toestand verslechtert
	16	106 De ontvoering van Diana
	17	114 Shoppen
	18	121 Overrompeld
	19	127 Onzekerheden
	20	132 De spanning groeit
	21	138 Hulp
	22	145 Vraagtekens
	23	149 De situatie wordt kritiek
	24	157 Actie!
	25	166 Terug naar het woud
	26	173 Eerste succes
	27	178 Aankomst in Branočs
	28	184 Woudmagie
	29	190 Schoon water brengt leven
	30	196 De pers
	31	205 Elfjes
	32	214 De redding van Diana's boom
		220 <i>Einde van deel 1</i>

www.elfenwoud.com

‘Deze wereld is straks voor jou, om voor te zorgen.
Vergeet niet, als je groot bent, dat wij elfen er zijn om te helpen.
Vergeet niet: dit is ook onze wereld!’

Dwalen in het woud

Voor hen klonk een luid gekraak. Geschrokken doken de vier kinderen in elkaar. Liep daar achter die omgevallen woudreus een groot beest? Een beer misschien? In deze wilde bergen kon je nog van alles tegenkomen...

Het gekraak herhaalde zich niet. Wel hoorden ze geritsel, alsof iets door de struiken gesleept werd. Het bewoog zich van hen af, dezelfde kant op die zij gingen.

Blauwige nevels hingen bewegingloos tussen de boomkronen. Het vroege zonlicht wierp schuine banen door het bladerdak.

Daar! Een torenhoge schaduw bewoog zich langs de oplichtende nevelbanen. Wat kon er zo groot zijn?

Met de schrik in de benen draaiden de kinderen zich om en slopen een andere kant op. Ze stapten achter elkaar aan over smalle wildpaadjes en zorgden ervoor geen geluid te maken.

Op een open plek kropen ze dicht bij elkaar en luisterden of het gekraak achter hen aan was gekomen. Maar het bleef stil.

Pas na een hele tijd durfden ze verder te gaan.

Aarzelend stonden ze op en keken om zich heen. Ze waren alle gevoel voor richting kwijt! Waar was het spoor dat hen hier had gebracht? Alle paadjes leken op elkaar.

‘Zijn we nu verdwaald?’ vroeg Wendy met geknepen stem.

‘Hoe kan dat nou!’ Lucy liet zich niet zo gemakkelijk van de wijs brengen als haar tweelingzus. ‘Hebben we een kompas?’

Ze zochten in hun broekzakken, jaszakken, rugzakken, maar ze vonden geen kompas.

‘Stom, vergeten,’ zei Michaël spijtig. ‘Mijn kompas zit in de zak met kampeerspullen, in het pension.’ Hij keek omhoog of hij de zon kon zien, maar de lucht was intussen helemaal dicht getrokken. Er was alleen maar grijs licht.

De kleine Diana trok aan zijn mouw. ‘Kom,’ fluisterde ze, ‘ik weet welke kant we op moeten.’

Zonder protest lieten ze zich door haar een wildspoor op leiden. Ze voerde hen langs open plekken, waar oude kolossen van bomen lagen te vermolmen en helderwitte berkjes en metalig glanzende lijsterbessen torenhoog opschoten. In hun streven naar licht waren de jonge scheuten uitgerekt als kauwgomdraden: hun iele stammetjes waren soms maar zo dik als een duim. De nevel leek alles wel van binnenuit te verlichten tot alle stammen en bladeren glansden alsof ze geolied waren.

Diana bleef weifelend staan toen ze een veelbelopen wildspoor kruisten.

‘Kijk,’ fluisterde Lucy, die op haar hurken ging zitten om iets op de grond te bestuderen. ‘Sporen van een heel groot hert, kijk maar, de prenten zijn diep.’

‘Welke kant gaan ze op?’ wilde Wendy weten. Ze voelde er niets voor om zo’n enorm beest tegen te komen.

‘Beide kanten.’ Lucy porde met een stokje in de grond. ‘Ik denk het laatst naar rechts, die prenten lijken me later gemaakt.’

‘We moeten in ieder geval terug naar het riviertje,’ zei Michaël bezorgd. ‘Welke kant van het pad gaat omlaag, denk je?’

‘Rechts.’

‘Ja, dat dacht ik ook. Kom, we gaan naar rechts. Zo’n hert is bang voor ons dan wij voor hem.’

‘Ga jij dan maar voorop,’ griezeldde Wendy.

Michaël nam Diana bij de hand en ging het brede wildpad op. Hij vond het fijn om weer vooraan te lopen en de leiding te hebben over hun expeditie. Want voor hem was hun boswandeling een ontdekkingsreis. Hij was er op uit om nieuwe dingen te vinden, over paden te gaan waar geen mens ooit had gelopen. Eigenlijk hoopte hij dat ze op een wonder zouden stuiten. Niet eng gekraak van onzichtbare bosbewoners, maar... iets moois. Het verlangen was heel sterk, hier, in dit wonderlijke woud. Het voelde zelfs als een belofte: als hij zijn uiterste best deed en goed zocht zou hij het... (haar?) wellicht kunnen vinden. Zijn hart klopte in zijn keel bij elke bocht...

Het spoor leidde na een tijdje over een ruige helling waar bemoste rotsblokken verspreid lagen onder een hoge klif, als versteende trollen die zich door de zon hadden laten verrassen.

Er glinsterde water dat in een dunne laag over het steenachtige pad vloeiende. Het leek of ze door een dorp van dwergjes liepen, waar alle bewoners in hun huisjes en holen waren gevlucht.

Diana lachte toen Wendy zo iets opmerkte. ‘Dat is ook zo,’ zei ze. De tweeling keek elkaar aan: zouden ze hier een bloemenkrans voor het onzichtbare volkje maken, een elfenhuisje?

Of was dat te kinderachtig nu ze dertien waren?

Omdat ze het niet wisten liepen ze door, maar eigenlijk hadden ze onder stenen en in holletjes willen gluren om te zien of Diana niet toch gelijk had.

Na een hele tijd werd het voor hen uit lichter.

‘We komen weer bij een open plek,’ fluisterde Michaël. ‘Nu stil zijn, misschien zien we...’ Hij durfde niet uit te spreken wat hij hoopte te zien.

Verscholen tussen de takken spiedden ze rond.

Hun geduld werd beloond. Konijnen huppelden in het zicht en gingen verder met knabbelen en graven waar ze gestoord waren door de voetstappen van de kinderen.

Toen, opnieuw gekraak, hoefslagen als van een paard, maar er was niets te zien. Ze hielden hun adem in.

Uit een onzichtbaar wildpad kwam een enorm hert tevoorschijn; de meisjes knepen elkaar en hun broer van opwinding. Het verscheen als een duvel uit een doosje; ze hadden het amper zien bewegen.

Michaëls romantische verlangen naar een elfenmeisje was op slag overstemd. Deze verschijning was van een hele andere orde. Dit was duidelijk een machtig natuurwezen.

Over de open plek heen keek de oude hertenbok hen recht in de ogen. Ze voelden opeens van alle kanten ogen op zich gericht. Enkele konijnen zaten rechtop naar hen te kijken; maar het waren beslist niet allemaal dieren die naar hen keken...

Het hert neeg de zware kop met het geweldige gewei, als in een groet.

Beleefd beantwoordde Michaël het saluut door zijn hoofd eveneens te buigen. Het hert keek hen strak aan, draaide zich met vloeiende, brede bewegingen om en deed een paar stappen. Het keek achterom: waar bleven ze nou?

Toen het tussen de takken gleed, volgden de kinderen. De konijnen hipten op hun gemak uit de weg, niet van zins zich een tweede keer te laten storen door de tweevoeters.

Het grote dier leidde hen langs allerlei kronkelpaadjes naar een ruime open plek aan het riviertje. Daar bleef het staan en draaide zijn kop naar hen toe, alsof hij wilde vragen of ze begrepen hadden dat ze hier moesten zijn.

Verwonderd keken ze om zich heen, toen naar elkaar en weer in het rond. Waar was dat hert zo gauw gebleven? Geen takje had bewogen, geen stap was te horen geweest. Hadden ze het gedroomd? Nee, ze hadden de afdrukken van zijn hoeven toch in de modder zien staan?

Hand in hand wandelden ze de open plek op. Een eenzame woudreus beheerste de hele ruimte. Met grote ogen bekeken ze de gigantische beuk. Aan zijn voet kronkelden zware wortels als voorwereldlijke reuzenslangen over de met dorre bladeren bedekte grond. Bloeiende graspollen en vingerhoedskruid staken ertussen omhoog. Hoger op de reusachtige stam ontsproten takken zo dik als bomen aan de grijze schors.

Ze gingen er omheen staan en probeerden met hun vieren de stam te omvatten. Dat lukte maar net.

‘Jee, wat een reus,’ zuchtte Wendy. ‘Dit is de grootste boom die ik ooit heb gezien.’

De anderen knikten. Wendy had hardop gezegd wat ze op dat moment allemaal dachten.

Diana kon niet genoeg krijgen van de boom. Ze streekte de knoestige wortels, liet haar handen in spleten en holletjes glijden en legde tot slot haar wang tegen de stam terwijl ze zacht neuriede.

‘Kom, we gaan eten,’ nodigde Lucy uit, terwijl ze hun etenswaren op een doek uitstalde. Diana liet zich van een dikke wortel in een uitholling glijden, waar ze als een prinses op een troon presideerde.

Ze aten de meegebrachte broodjes op en genoten van de romige melk die ze van de pensionhoudster hadden meegekregen.

Het was stil en vredig; de ontelbare vogels en ruisende bries in de kruinen zongen een lied van wind en licht en veiligheid. Het duurde niet lang of ze vielen in slaap.

Onverstaanbare boodschappen

Michaël droomde dat hij op zijn rug lag. Boven hem welfde zich een zwarte hemelkoepel, bespikkeld met miljoenen bewegingloze sterren. Hij wist dat vlak naast hem anderen waren, onbekenden, maar hij kon zijn hoofd niet opzij draaien. Hij kon zich helemaal niet bewegen. Hij had zelfs geen lichaam om te bewegen.

Er woelde een hevig verlangen door hem heen om die wezens naast hem te zien, maar zijn blik bleef star gericht op de roerloze sterrenhemel.

Hij wist dat ze naar hem keken en iets vroegen, maar hij kon hen niet verstaan. Bijna meende hij te begrijpen wat er gezegd werd, maar de klanken gingen te snel en vloeiden langs hem heen zonder een betekenis achter te laten.

De stemmen werden steeds nadrukkelijker, alsof ze een dringend beroep op hem deden. Wanhopig trachtte hij er iets van te begrijpen, maar hij kon zelfs geen woorden uit de willekeurige geluiden opmaken. Hij dacht dat ze zijn naam riepen, maar het leek of een vlies alle betekenissen tegenhield. Een gevoel van verlies maakte hem zo verdrietig dat hij in zijn droom wel dood wilde.

Het onvervulde verlangen naar die wezens bleef aan hem knagen toen hij duizelig overeind was gaan zitten. Zijn hoofd leek wel vol met watten te zitten, met een knellende band er omheen.

Verwezen keek hij rond.

Hij had gefaald. Hij had de boodschappen niet begrepen. Het galmde als een allesoverheersende echo in zijn hoofd: er was een unieke kans voorbijgegaan.

Hij stond op; hij wilde zijn gezicht in het riviertje wassen om helder te worden. Het water rook echter vreemd: zoetig muf en metalig scherp tegelijk, zodat hij er maar van afzag.

Er stonden veel dode bomen langs het water. Dat viel hem pas op nadat hij het water had geroken. De oevers waren kaal, zonder enige begroeiing. Zelfs geen mos. Hij vond het vreemd, maar het kwam niet bij hem op naar de oorzaak op zoek te gaan.

Hij draaide zich met een ruk om, had iemand hem geroepen? Nee, de meisjes sliepen nog, zo te zien.

Er hing een sfeer van verwachting rond de gigantische beuk waar ze onder lagen. Omhoog turend verloor hij zijn oriëntatie in de wijde kruin, waar laag na laag van takken en bladeren een eigen universum leken te vormen. Het leek hem opeens onzinnig fijn om daarin te kunnen wonen en te wandelen over de dikke horizontale takken. Waarom was dat niet voor mensen weggelegd?

Bevangen door een verlangen dat hij niet thuis kon brengen ging hij op de grond zitten met zijn hoofd tussen zijn handen. Waarom zaten ze hier? Wat gebeurde er toch allemaal? Hoe waren ze eigenlijk hier terechtgekomen?

In gedachten beleefde hij de voorbije ochtend opnieuw, op zoek naar antwoorden.

Het was er mee begonnen dat Diana zich vanochtend weer beter voelde en dat het voor het eerst sinds dagen droog was.

Eindelijk konden ze naar het bos. Ze hadden er al dagen naar uitgekeken, maar het had al die tijd onafgebroken geregend.

Ze waren in alle vroegte vertrokken met rugzakjes vol eten en drinken en, voor de zekerheid, regenkleding. Net voor de brug hadden ze een paadje langs het riviertje genomen. Bij stroomversnellingen klaterde en bruiste het snelstromende water, maar dat verdiepte de rust alleen maar. Hier en daar onderbrak een uit de aarde barstende rotspartij of een groepje bomen de glad ge-graasde hellingen.

Het bos had er vanuit de verte uitgezien als het borrelende schuim aan de voet van een stroomversnelling. Dat lijkt ook voortdurend omhoog te kruipen, terwijl het eeuwig op de plaats blijft waar het geboren wordt.

Ze waren even blijven staan aan de bosrand, waar het open terrein overging in de met varens begroeide ruimte onder de bomen. Met korstmossen begroeide eiken strekten hun breed uitwaaierende takken uit over de rand van de weilanden. Witgrijze koeien met lange horens lagen eronder te herkauwen en hadden hen zonder enige interesse bekeken.

Aangetrokken door het verwachtingsvolle halfduister waren ze het pad op gegaan dat het bos in liep. Het was breed en vrij van begroeiing. Toch hadden ze het idee dat hier nooit een mens kwam, dat het pad alleen voor hen bestond. Geen afdruk van mensenschoenen was in de modder te bekennen.

Ze waren het woud binnengegaan en bevonden zich op slag in een andere wereld. Er was iets van hen af gevallen, het leek wel of hun zorgen buiten het bos achterbleven.

Overall waar de zon de grond kon bereiken was de bodem bedekt door glanzend groene plantjes met oplichtende witte bloemetjes en dansende zonnevlekken, afgewisseld door donkere schaduwen tussen zware stammen waar het bladerdak erg dicht was. Majestueuze beuken rezen hemelhoog. Tussen hun onderste takken speelden licht en schaduw op de glanzende bladeren. Ze hadden als in een droom door het stille woud gezworven, dat toch vol geluiden was: geritsel, geruis van wind in verre kruinen en ontelbare vogels. Spechten wisselden hun staccato boodschappen uit, hoog vanuit dode stammen; ver weg krasten kraaien.

Ze waren over omgevallen, wegterende stronken geklommen, door varens en tapijten van bosbessen gewaad; even verder waren ze door groen oplichtende velden lelietjes van dalen geslopen, op hun tenen om de plantjes niet te kneuzen.

Met heimwee dacht Michaël terug aan de tijd dat hun ouders nog bij elkaar waren. Zover als zijn herinneringen teruggingen, hadden ze tijdens vakanties in ontoegankelijke natuurgebieden gekampeerd. Ze waren over geheime paden gelopen, hadden stil als een kat schuwe dieren leren besluispen. Al spelend hadden hun ouders hen vertrouwd gemaakt met het leven – en hoe te overleven – in een omgeving waar zelden mensen komen.

Waarom was dat opgehouden? Wat was er toch tussen Pap en Mam gebeurd?

Met een benauwde kreet schoot de tweeling tegelijk overeind. Geschrokken knielde hij bij hen neer. ‘Wat is er, zijn jullie gestoken?’ Ze grepen hem met trillende handen vast en staarden nietsziend

omhoog. Geleidelijk zag hij het besef in hun ogen terugkeren. Hij huiverde, want hij had even tevoren hetzelfde meegemaakt.

‘Hebben jullie ook zo gedroomd?’ fluisterde hij. Het leek hem niet passend om luid te praten.

Ze knepen hem allebei in een arm en knikten, nog niet bij machte te spreken. Ze keken alledrie als bij afspraak naar Diana, maar die lag met een gelukzalige glimlach te slapen. Ze leek in haar droom te praten.

‘Net een elfje,’ mompelde Wendy.

‘Ik droomde dat ik me niet kon bewegen,’ fluisterde Lucy.

‘Jij ook? Ik ook!’ fluisterden Michaël en Wendy tegelijk.

‘Ik werd geroepen, maar kon het niet verstaan.’

De andere twee knikten. Dat hadden ze ook gedroomd.

Ze hielden de wacht rond Diana tot ze vanzelf wakker zou worden. De droom lag nog zwaar in hun benevelde hoofden; de urgentie van de niet begrepen boodschappen zinderde door hun zenuwen.

‘Volgens mij gaat het weer regenen,’ fluisterde Wendy na een tijdje. ‘Wat zullen we doen?’

‘Laten we nog even wachten. Misschien trekt het over.’

‘Ik vertrouw het niet,’ zei Michaël. ‘We gaan terug.’

‘Terug?’ Lucy scharrelde overeind om het pad te zoeken waarlangs ze op de open plek waren beland. ‘Hoe dan?’

‘O, kijk!’ Wendy wees de andere kant op.

Lucy en Michaël stonden ook op en zagen waarom Wendy’s stem zo verbaasd had geklonken.

Langs het riviertje liep een paadje. Dat moest hetzelfde pad zijn

dat ze aanvankelijk het bos in gevolgd hadden. Hoe ze dat kwijtgeraakt konden zijn begrepen ze niet, maar het maakte het teruglopen naar het dorp een stuk makkelijker.

Diana was niet goed wakker te krijgen, zodat Michaël haar moest dragen.

Zonder problemen passeerden ze het punt waar ze op de heenweg verdwaald waren. Het pad liep feitelijk gewoon door, maar het werd afgesloten door de laaghangende takken van een paar taxusbomen. Lucy en Wendy bogen ze opzij zodat Michaël er met zijn slapende last langs kon. Toen hij omkeek was de doorgang verdwenen, alsof hij er nooit was geweest.

Aan de rand van het bos zette hij Diana neer.

‘Vanaf hier zal je zelf moeten lopen, kleine muis,’ steunde hij. ‘Ik ben te moe om je verder te dragen.’

Nauwelijks wakker liet ze zich door haar zussen bij de hand voortzeulen.

Toen ze het dorp binnenkwamen, werden ze overvallen door een hevige bui. Het stonk er afschuwelijk, want door de felle regen werd bruingele rook uit de schoorsteen van een fabriek die langs het spoor stond, naar de grond geslagen.

In het pension werden ze opgevangen door een bezorgde pensionhoudster. Er was niemand meer, vertelde ze verslagen. Vanwege de stank van de fabriek waren de paar andere gasten die ochtend vertrokken.

Gestrand en alleen

Michaël stroopte moeizaam het regenpak van zijn lijf, terwijl de pensionhoudster Diana uit haar natte kleren pelde en in een deken gewikkeld op de bank legde. Lucy en Wendy gingen naar boven om zich te verkleden.

Met een knoop in zijn buik ging Michaël bij de telefoon zitten en probeerde voor de zoveelste keer hun vader te bereiken op zijn werk. Hij had al op zijn mobieltje gezien dat zijn vader nog steeds niet had gereageerd op zijn smsjes.

Ook deze keer was hij nergens te vinden, althans, dat maakte hij op uit de slecht verstaanbare opmerkingen aan de andere kant van de lijn. Op zijn smeekbede of ze wilden doorgeven dat zijn vader zo snel mogelijk moest terugbellen werd in onverstaanbaar Slowaaks geantwoord. Moedeloos verbrak hij de verbinding.

Het weer werd steeds onaangener. Ze waren net op tijd terug. Michaël rilde, telkens als een stormvlaag de ruiten deed rammen. Het hele chalet kraakte onder de zware windstoten. Het deed hem terugdenken aan het treinongeluk, nu drie dagen geleden, waardoor ze hier waren beland.

De beelden kwamen vanzelf weer boven.

Het leek toen wel of de elementen zelf tegen hen in opstand waren gekomen.

Hij herinnerde zich dat een oude man in hun coupé had verteld dat hij vooral bezorgd was voor aardverschuivingen en modderlawines, omdat er zoveel hellingen ontbost waren voor skipistes en door overmatige houtkap.

Het was al donker toen de trein in een scherpe bocht met krijsende remmen abrupt tot stilstand kwam; passagiers vielen over elkaar heen, brekende takken krasten langs het glas; een hevige schok voer door de wagons.

In de plotselinge stilte begonnen kinderen te huilen, mensen te schreeuwen; er klonk geroep, slaan van deuren.

De oude man stond op om te gaan kijken.

Een hele tijd later kwam hij terug en ging op de lege bank tegenover hen zitten om te vertellen wat hij te weten was gekomen.

‘Er viel een boom op de rails,’ had Pap voor zijn zusjes vertaald. ‘Vlak voor de trein. Er is niemand gewond, maar de trein kan niet verder. De motor is kapot, want er is een tak door de radiator geslagen. We moeten hier blijven. De conducteur gaat met enkele mannen hulp halen, maar ze moeten een eind langs de spoorbaan teruglopen. Er is hier geen bereik voor mobiele telefoons.’

Dat betekende dat ze echt in de wildernis zaten.

‘Nou, onze bestemming kunnen we voorlopig wel vergeten,’ had Pap gemopperd. ‘Het schijnt zo te moeten zijn dat we in deze contreien blijven.’

Michaël kon zich nog haarscherp herinneren hoe hij bij deze woorden van zijn vader overeind was gevlogen. Waren ze soms met een bedoeling tegengehouden? Het had zo gevoeld, maar waarom dan? Door wie, of wat? Wat was hier dan?

Hij schrok op uit zijn herinneringen toen Diana zich opeens wild naast hem bewoog, het leek wel of ze aan het vechten was. Gealarmeerd schudde hij haar door elkaar. ‘Wakker worden, Diana, word wakker!’ riep hij.

Traag kwam ze boven uit haar nachtmerrie.

‘Dorst,’ fluisterde ze. Michaël schonk een glas water in, dat ze in één teug leegdronk.

‘Plassen.’

‘Kan je dat niet zelf?’ Hij zag er tegenop om een po te moeten halen.

‘Kan niet lopen.’

Hij overwoog even om Lucy of Wendy erbij te halen.

‘Ik breng je wel.’ Hij droeg Diana naar het toilet.

Ze klemde zich aan hem vast toen hij haar op de bank terug wilde leggen.

‘Wat is er?’ vroeg hij zachtjes.

‘Ik wil niet meer slapen,’ snikte ze opeens. ‘Dan komen er allemaal monsters die me willen pakken.’

‘Hier, houd mijn hand maar vast, dan durven ze niet.’

Zo had hij haar ook vastgehouden in de gestrande trein, haar handje in de zijne. Alleen was het toen een heel koud handje geweest.

Bij het licht van hun zaklantaarn had de oude man op hun kaart aangewezen waar ze gestrand waren.

‘Kijk, aan de andere kant van deze bergrug ligt een ongerept dal,’ zei hij met een ondertoon van eerbied in zijn stem.

‘Branočs,’ had Pap gemompeld. ‘Dat ken ik. Daar ben ik eens geweest. Daar is een heel bijzonder woud. Er loopt ook een spoorlijntje, vanaf Jablun.’

Diana had Pap intens aangekeken, maar hij had verder niets meer gezegd.

Het was al ochtend toen er eindelijk een reddingstrein was gekomen. Koud en hongerig waren ze langs de ravage gestrompeld. Mannen met kettingzagen waren al begonnen om de omgevallen boom weg te halen. Hun trein was behoorlijk beschadigd en zou weg moeten worden gesleept. Gelukkig was er ook een passagierstrein meegekomen.

‘We nemen straks in Jablun de trein naar Branočs en blijven er een nachtje om bij te komen,’ had Pap gezegd. ‘Ik ken daar een leuk pension, van vroeger.’

In Jablun waren ze uit de reddingstrein gestapt en hadden een uitgebreid ontbijt in de stationsrestauratie genomen. Ze kochten kaartjes naar Branočs; het was maar één station verder en het dieseltje vertrok bijna direct toen ze ingestapt waren.

Hij kon zich nog herinneren hoe opgewonden hij was toen ze hier uitstapten. Alsof ze al die tijd hier naartoe op weg waren geweest, naar dit dal en het levendige groen van het woud dat ze vanuit het treintje hadden zien liggen. Alsof ze thuis kwamen.

Hij ging verzitten, het been waar Diana op lag begon te slapen. Ze werd wakker van zijn beweging, maar bleef zijn hand vasthouden. ‘Zo, kleine muis, ben je er weer?’ begroette hij haar, opgewekter dan hij zich voelde. ‘Zeg maar wat je wilt. Drinken? Of moet je

weer plassen?’

‘Naar boven,’ fluisterde ze.

Met een zucht pakte hij haar op en droeg haar naar boven, naar de kamer die hij met Pap gedeeld zou hebben. Lucy en Wendy waren waarschijnlijk in hun eigen kamer. Hij kleepte Diana uit en legde haar in het bed.

Een beetje verloren ging hij voor het raam staan. Zijn blik zwierf langs het spoor, langs de seinen die naar beide kanten op groen stonden, over het nat glimmende perron.

Waar bleef Pap nou! Had hij hen hierheen gebracht om... om verloren te raken? Wat als het nooit meer ophield met regenen?

Door die regen was er ook met het project van Pap van alles misgegaan. Ze waren net uit Jablun vertrokken toen dat rottige mobieltje van hem al weer ging. Hier in het pension was het eerste wat Pap had gedaan eindeloos met zijn werk bellen. Hij was met de eerstvolgende trein weer vertrokken. Ze hadden sindsdien niets meer van hem vernomen. Dat was nu twee dagen geleden. Zou hij verongelukt zijn?

‘Pap,’ kreunde hij. Angst die in donkere hoekjes had liggen loeren viel over hem heen als een verstikkende natte mantel. Hun vader had hen achtergelaten, in dit afgelegen dal tussen steile hellingen met donkerduistere sparrenbossen, in een verzopen dorp waar bijna niemand meer woonde.

Misschien was hij wel dood of vermist en wist niemand dat hij hier zijn kinderen had achtergelaten.

‘Pap, kom terug,’ fluisterde hij.

Even later, onhoorbaar haast: ‘Mam.’

Er klonk een zacht geluidje achter hem. Het verbrak de grimmige beklemming die hem de baas dreigde te worden. Diana lag met grote ogen, schitterend van de koorts, naar hem te kijken.

‘Wil je me voorlezen?’ fluisterde ze. ‘Ik wil niet meer slapen. Ik moet alsmaar akelig dromen over monsters die me willen pakken.’ Zijn angsten verdwenen op slag naar de achtergrond. Met een zachte uitdrukking op zijn gezicht ging hij op het bed zitten. Hij aaide haar hete wangetjes en pakte het sprookjesboek dat ze hadden meegenomen van thuis.

‘Waar waren we. O ja, de betoverde jongen liep rond de plaats waar de Elfenheuvel zich geopend had, op midzomeravond.’

Weldra boeide het verhaal hem zo dat hij er een heel spektakel van maakte. Diana raakte in de ban van de vertelling, waarin hij kierende nimfen, schorre kabouters en zoetgevooisde elfen op elkaar liet volgen. Het was alsof hij de verteller was en tegelijkertijd de betoverde jongen, die steeds wanhopiger op zoek was naar het elfenprinsesje. Eens zouden de elfen weer naar buiten komen, eens zou hij zijn droomprinses weer zien...

Vol van zijn eigen verbeelding keek hij omlaag naar het gloeiende kindersmoeltje naast hem. Ze was in slaap gevallen.

Zonder haar wakker te maken stond hij op en liep naar het raam. Dat verlangen in hem, was dat echt naar een elfje voor hemzelf? *Doe even normaal*, maande hij zichzelf.